

Анна Коренева

Світлини воєнного часу

Відомий одеський майстер Борис Бухман – один із небагатьох сучасних фотографів, для кого фотографія – це справа життя, а не данина моді. Вперше він взяв у руки камеру в сім років. Спочатку був аматором-хлопчиком, після служби в армії освоїв ремісничу фотографію, далі була художня, а тепер воєнна. До речі, йому дуже подобається й весільна фотографія. Це окремий непростий напрямок діяльності фотографа, коли потрібно показати закоха-

них в їхній найщасливіший день. Аби знімок вийшов, треба любити людей, розуміти їх, бути трошки психологом, зазначає майстер. І це, безумовно, стосується всіх напрямків фотосправи.

Зараз Борис працює на Суспільному телеканалі поряд із молодими кореспондентами та попри великий досвід завжди питає у молоді, що потрібно для майбутнього репортажу. Без абсолютного взаєморозуміння в знімальній групі не складається фінальна картина події, вважає фотограф. Якщо раніше він навчався у фотографів, старших за віком, тепер йому не соромно запитати поради у своїх молодших колег. «Ми завжди вчимося один в одного», – каже Борис Бухман. Він намагається розвиватися, не відставати від молодого покоління, рухатися в ногу з часом! Але, працюючи репортером, залишається фотохудожником, віддає перевагу мистецькому складнику знімка.

«Одеса – м'яка. Одеський фотостиль спокійний та розмірений. Немає напруги. Але це було до...» Після 2022 року фотограф відчуває рідне місто інакше. Якщо раніше в Одесі він фотографував веселих містян, жанрові сценки, то тепер око націлене на військових.

Коли виходить знімати місто після прильотів, розривається серце. Він намагається так передати подію, щоб це була не лише інформація, щоб повідомлення було сповнене емоціями та містило символи того, що відбулося. Зі своїх відряджень до лінії фронту Борис привозить десятки тисяч фотографій зруйнованих українських міст і сіл, мешканців без даху над головою, портрети бійців – втомлених, але незламних. Багато з цих робіт увійшли у виставкові проекти, які фотограф відкривав протягом трьох років саме 24 лютого.

У 2026-му виступив ідейним натхненником виставки українських фотохудожників «Уламки загальної тиші». Задача була – зібрати відчуття війни від звичайних фотографів, які не знімають воєнні дії, прильоти, але їхні світлини передають сурове повсякдення нашого часу.

У складі міжнародної групи фотографів, до якої увійшли Гарік Аванесян (Чехія), Марсель Ребро (Словачія), Олександр Харват (Україна), Борис збирав матеріал на Херсонщині, де на місцях селищ – лише випалена земля. Деякі з фотографій

були представлені в «The Guardian» та «The Times», на показах у Румунії, Молдові, Франції та Італії. Гонорар від публікацій було перераховано до ЗСУ.

«Я не воєнний кореспондент, – стверджує Борис Бухман. – Я фотограф воєнного часу. Я знімаю війну – те, куди мене допускають».

До лютого 2024 Борис Бухман керував фотошколою. Навчав молодих фотографів: «Все повинно відбуватися миттєво. Бачиш – думаєш – готово! Фотографія народжується не тоді, коли ти нажав на кнопку, вона

має народитися, коли ти тільки здійсмаєш камеру. Тоді це – чесна фотографія!».

Що ж до майбутнього фотографії, то Борис обурений експансією штучного інтелекту у творчі сфери життя. Але нічого дивного. Це черговий етап розвитку. Пригадує, як довго не міг перейти від плівкової камери до цифрової. Але тепер уже не повернеться до аналогового фото. «ШІ за твоїм запитом про фото сам його вибудовує. І це неправдива фотографія. Подивимось... Фотографія створена для того, щоб ти як фотограф міг її побачити, зробити, відчутти!»

